

Arrest

nr. 176 889 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. Tevens verklaarde u lid te zijn van de Reer Hamar-clan.

In 1992 bent u vanwege het oorlogsgeweld in Somalië naar Jemen gevlucht. U en uw familie vestigden zich in de havenstad A'dan. In 1999 werd uw vader in Mogadishu vermoord nadat hij was terug gekeerd naar Somalië om daar een stuk grond te kopen. Uit financiële noodzaak begon u daarna verschillende jobs aan te nemen, onder meer in de bouw. Op een dag werkte u op een werf in het district Saqda toen

mensen toekwamen, jullie blinddoekten en meenamen. U werd gevangen gezet en mishandeld. Uw bewakers beschuldigden u er van een spion te zijn aangezien u zowel Arabisch als Somalisch praatte. U vertelde hen echter dat u een gewone Somalische vluchteling was. Na een tijdje zeiden ze u dat u ter dood veroordeeld was omdat u hen niet de waarheid wou zeggen. Op een dag werd uw gevangenis aangevallen. In het strijdgewoel kon u ontsnappen. U verliet Somalië op 20/02/2015 en kwam in België toe op 16/06/2015, waar u asiel aanvroeg.

Tijdens uw asielprocedure legde u volgende documenten neer: een kopie van een geboortecertificaat, uitgereikt door de lokale overheid van Mogadishu, een medisch attest en een tracingbrief van het Rode Kruis.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Jemen. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw verblijf in Jemen ongeloofwaardig zijn.

U verklaarde dat u sinds 2000 meerdere jobs had gedaan, onder meer in de bouw, dankzij een ingenieur die u kende die u werk bezorgde (CGVS, p.12). Op de vraag wat u precies moest doen zegt u enkel dat u water moest brengen en moest helpen met zware dingen verplaatsen. Wanneer daarna gevraagd wordt waar, op welke werven of aan welke projecten u hebt meegewerkt, moet u het antwoord volledig schuldig blijven. Er is u zeven keer op verschillende manieren gevraagd op welke werven u hebt gewerkt. U antwoordt eerst dat u een beetje overal gewerkt hebt, daarna dat uw laatste job in het district Saqda was, daarna dat u altijd in Saqda werkte. Wanneer u gevraagd wordt wat er gebouwd werd in Saqda, antwoordt u 'constructie'. Wanneer gevraagd wordt wat van constructie antwoordt u 'alles wat te maken had met constructie' (CGVS, p.11-14). Uiteindelijk wordt u gevraagd hoe het komt dat u geen enkele werf of project kunt opnoemen waar u aan meegewerkt zou hebben. U antwoordt hierop dat u altijd gebeld werd door die specifieke ingenieur als hij u nodig had en dat u altijd in Saqda gewerkt hebt (CGVS, p.14). Uw verklaringen omtrent uw werk in A'dan zijn bijgevolg volstrekt ongeloofwaardig.

Uit info waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in 2009 rellen ontstaan zijn in A'dan omtrent de onvoldoende watervoorziening, de zogenaamde 'water riots'. Wanneer u hier naar wordt gevraagd zegt u dat er in 2000 en 2002 problemen waren met de waterleidingen maar niet in 2009. U schijnt tevens

niets te weten over rellen (CGVS, p.31). Logischerwijs mag verwacht worden dat u, als inwoner van A'dan, hier van op de hoogte zou zijn.

Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent uw verblijf in Jemen en hoe u dit hebt beleefd ondoorleefd bevonden.

Tijdens het gehoor wordt u gevraagd om wat te vertellen over A'dan. U vertelt spontaan over de toeristische trekpleisters (CGVS, p.5). Daarna wordt u gevraagd waar uzelf naar toe ging in de stad. Hierop antwoordt u dat u meestal naar de zee ging. Nadat u wordt aangespoord om wat meer te vertellen over uw dagelijks leven in A'dan, vertelt u dat u naar de moskee gingen en noemt u verschillende moskeeën op (CGVS, p.11). Nadat u nogmaals wordt aangespoord om meer te vertellen, zegt u dat u soms naar een restaurant ging. Wanneer u opnieuw wordt verzocht meer te vertellen zegt u dat u geen tijd had om iets anders te doen aangezien u meestal moest werken (CGVS, p.12). Er moet bijgevolg vast gesteld worden dat u geen info kunt geven over de stad A'dan, een stad waar u volgens uw verklaringen 23 jaar zou hebben gewoond, buiten de bekendste toeristische trekpleisters, de moskeeën en twee restaurants. Logischerwijs mag verwacht worden dat u verklaringen omtrent de stad doorleefder zouden zijn.

Later in het gehoor is u gevraagd om wat te vertellen over de Somalische gemeenschap in A'dan. Uit info waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat er een grote concentratie Somalische vluchtelingen woont in A'dan, het overgrote deel in de wijk Basateen, waar u ook zegt vandaan te komen (zie administratief dossier). U begint te vertellen over hoe zwaar het is in Jemen voor Somalische vluchtelingen. Wanneer u wordt gevraagd om het te hebben over de Somalische gemeenschap waar u woonde antwoordt u dat de meeste Somaliërs in een basis wonen, paar in Basateen en dat de mensen uit een kamp meestal naar Basateen komen om te werken (CGVS, p.22). Wanneer u wordt aangespoord om iets dieper in te gaan op de Somalische gemeenschap in Basateen, begint u opnieuw over de zware problemen waar de Somalische vluchtelingen daar volgens u aan bloot staan (CGVS, p.22). Wanneer de vraag anders wordt geformuleerd en u wordt gevraagd om het specifiek te hebben over de buurt waar u woonde en de mensen waarmee u woonde, begint u ten derden male over dat Somalische vluchtelingen zomaar in elkaar kunnen worden geslagen en je nergens klacht kunt indienen (CGVS, p.23). Wanneer u nogmaals wordt gevraagd om over de buurt te vertellen, zegt u dat er Arabieren en Somaliërs wonen en dat de vrouwen soms een weeklang weg blijven en de donderdagavond terug keren. Daarna begint u opnieuw over dat het daar heel zwaar leven is (CGVS, p.23). Er wordt u nogmaals gevraagd naar de buurt waar u woonde. Nadat wordt geweigerd om het te tekenen vertelt u eindelijk enkele dingen over uw buurt. Zo vertelt u dat er een winkel, een markt, een moskee, een parking voor auto's, een school, een politiekantoor en een rij bomen is (CGVS, p.23). U zegt ook dat u samenwoonde met Somaliërs en Arabieren en verschillende clans. Er wordt u gevraagd om hier toch dieper op in te gaan, gezien het feit dat u meer dan twintig jaar in A'dan zou hebben gewoond (CGVS, p.23). U vraagt de dossierbehandelaar wat hij nog meer wil weten en wat u precies moet antwoorden. U wordt er op gewezen dat het aan u is om te vertellen over uw buurt en waar u woonde. Dan vertelt u nog wat algemeenheden dat er een markt, moskee, scholen, ziekenhuis, restaurants en theehuisjes zijn (CGVS, p.24).

Op basis van het bovenstaande moet worden besluiten dat uw verklaringen bijzonder ondoorleefd zijn en dat deze niet stroken met de verklaringen die logischerwijs kunnen verwacht worden van iemand die meer dan twintig jaar in de Somalische gemeenschap in A'dan zou gewoond hebben.

Ten derde bevatten uw verklaringen omtrent uw asielprocedure en bijhorende vluchtelingenstatus enkele feitelijke onjuistheden. Zo zegt u dat u uw vluchtelingenkaart elk jaar moest hernieuwen (CGVS, p.6). Uit de info waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat je de oude vluchtelingenkaart om de twee jaar moest vernieuwen (zie administratief dossier). U zegt dat u vanaf 2013 een nieuwe kaart kreeg, die u ook ieder jaar moest hernieuwen (CGVS, p.6-7). Nochtans blijkt uit onze info dat er vanaf 2009 een nieuwe vluchtelingenkaart is uitgegaan van de Jemenitische regering (in samenwerking met UNHCR) die niet meer hernieuwd moest worden. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt zegt u opeens dat u eigenlijk sinds 2008 al niet meer uw kaart hernieuwd had tot 2013 (CGVS, p.20). U zegt dat u al een blauwe, groene, rode en nog een blauwe kaart hebt gekregen. Onze info zegt echter dat zowel de oude als de nieuwe vluchtelingenkaart een groene kleur had (CGVS, p.6-7, zie administratief dossier). U verklaarde tevens dat Somalische vluchtelingen zonder problemen tussen verschillende steden kunnen reizen (CGVS, p.26). Onze info zegt echter dat reizen voor Somalische vluchtelingen zeer moeilijk is (zie administratief dossier). U zei ook dat er verschillende vluchtelingenkampen zijn in Jemen (CGVS, p.25). Er is er echter maar een, namelijk het Al-Kharazkamp (zie administratief dossier). Dit kamp ligt

niet ver van A'dan. Wanneer u wordt gevraagd wanneer dit kamp werd opgestart zegt u dat u dit niet weet. Wanneer u toch wordt gevraagd om een schatting te geven zegt u vier, vijf jaar (CGVS, p.26). Nochtans blijkt uit onze info dat het vluchtelingenkamp in Al-Kharaz in 2000 geopend werd.

Uw neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen aangezien uw geboortecertificaat enkel bijdraagt tot het vaststellen van uw Somalische nationaliteit, iets wat in casu niet betwist wordt. De tracingbrief van het Rode Kruis zegt inderdaad dat uw familie zich in A'dan bevindt. Dit bewijst echter niet dat u daar 23 jaar hebt gewoond, zoals u verklaart. De boodschap op de achterzijde van de tracingbrief is door drie tolken Somalisch bekeken en als onleesbaar bestempeld. Bijgevolg kan dit niet worden meegenomen in de beslissing.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk van 1992 tot 2015 in A'dan, Jemen te hebben verbleven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Jemen kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in A'dan, Jemen heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 8/4/2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor meermaals geconfronteerd met de ongeloofwaardigheden van uw verklaringen omtrent uw verblijf in Jemen (CGVS, p. 14, 19, 20, 24, 33). U werd er tevens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende

gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat

er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert aan dat zijn kennis over Jemen uitgebreid is, dat hij zijn leefomgeving daar gedetailleerd kon beschrijven, dat de vluchtelingenkaarten in Jemen onder andere in het geel, wit, groene en blauw bestonden en dat hij hier voorbeelden van neerlegt, terwijl de verwerende partij beweert dat die kaarten enkel in het groen bestonden. Dit toont aan hoe gebrekkig het onderzoek is gebeurd, want het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) had zonder probleem het UNHCR kunnen contacteren om na te gaan of verzoeker in Jemen heeft verbleven. Verzoeker heeft dan maar zelf het UNHCR gecontacteerd. Het CGVS legt ook zomaar de tracing van het Rode Kruis naast zich neer.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van het non-refoulementbeginsel. Verzoeker voert aan dat de COI focus, gebruikt door het CGVS in de bestreden beslissing, een overzicht geeft van complexe aanslagen waarbij burgers om het leven kwamen en aangeeft dat het geweld tegen burgers nog toegenomen is. Hoe dan toch besloten wordt dat de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, is een raadsel. Ook in de internationale pers zijn veel artikels terug te vinden over recente aanslagen waarbij gewone burgers omkwamen. Verzoeker stelt dat uit objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al-Shabaab, hij verwijst hiervoor naar het COI-rapport van 16 mei 2016 dat hij bijvoegt. In dat rapport wordt ook het UNHCR geciteerd. De verwerende partij ziet deze argumenten over het hoofd. Verzoeker benadrukt ook dat niet werd onderzocht in welke specifieke omstandigheden hij zal terecht komen bij een eventuele terugkeer naar Somalië: er wordt niet onderzocht of verzoeker een sociaal netwerk heeft waarop hij kan terug vallen in Somalië. Hierbij mag het belang van de clans en de bescherming die deze bieden niet uit het oog verloren worden. Dit werd niet onderzocht.

3.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- een artikel vanop de website van "The Guardian" van 22 januari 2016 "*Mogadishu bach Attack: at least 20 dead as Somali forces end siege*"
- een artikel vanop de website van "The Telegraph" van 26 februari 2016 "*Al Shabaab gunmen attack Mogadishu SYL hotel in Somalia and kill nine*"
- een artikel vanop de website van "NDTV" "*Car bomb explodes outside restaurant in Somalia, kills at least 5*" van 11 april 2016
- een artikel vanop de website van "Garowe" "*Somalia: five killed in Mogadishu car bomb attack*" van 11 april 2016
- een artikel vanop de website van "The Muslim News" "*Somalia: Mortar attack kills three civilians in Mogadishu*" van 2 mei 2016
- een artikel vanop de website van "Newsweek" "*Somalia: Al-Shabaab attacks kill four civilians in Mogadishu*" van 19 april 2016
- een artikel vanop de website van Al Jazeera "*Al-Shabaab hits hotel Ambassador in Somalia's Mogadishu*" van 2 juni 2016
- UNHCR "*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update 1)*" van mei 2016
- een artikel vanop de website van "De Morgen" "*Aanval op een hotel in Mogadishu: 15 doden*" van onbekende datum
- een artikel vanop de website van "De Morgen" "*Minstens veertien doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu*" van 26 juli 2016
- onvertaalde kopieën van kaarten/identiteitsbewijzen uitgaande van de Verenigde Naties in het Arabisch opgesteld van andere personen dan verzoeker in Jemen en één kaart opgesteld in het Engels, afgegeven op 11 november 1999 met vervaldatum 31 december 2001
- een e-mail van verzoekers raadsman van 11 augustus 2016 aan het UNHCR in België waarin hij vraagt welke kleuren de vluchtelingenkaarten van het UNHCR in Jemen hebben en waarin hij vraagt om mee te delen hoelang verzoeker in Jemen heeft gewoond.

3.3. Op 30 september 2016 dient de verwerende partij een aanvullende nota in, met daarbij gevoegd de COI-focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu, update 6 september 2016.

3.4. Ter zitting legt verzoeker volgende documenten voor:

- een brief van de UNHCR regionale vertegenwoordiging voor West-Europa van 11 oktober 2016 over de kleur van de verschillende vluchtelingenkaarten in Jemen;
- een kopie van een Franse verblijfskaart voor een persoon die internationale bescherming geniet, geldig van 25 november 2015 tot 15 maart 2016 op naam van M.M., verzoekers broer, met de beslissing van 25 november 2015 van de "Office Français de protection des réfugiés et apatrides" waarbij aan M.M. de subsidiaire bescherming wordt toegekend;
- briefwisseling tussen de UNHCR, Protection Unit for Belgium and Luxembourg, en verzoekers advocaat, betreffende de zoektocht naar verzoekers registratie in Jemen en de kleur van vluchtelingenkaarten;

- kopieën van evaluatiecertificaten in het Arabisch, met vertaling, op naam van verzoeker (A.M.A.) voor de schooljaren 1993-1994 (basisschool) en 1995-1996, 1997-1998, 1998-1999 van de middelbare school in Aden, Jemen;
- kopieën van certificaten (ervaringscertificaat, certificaten van deelname, certificaat van dank en erkenning) uitgereikt door het UNHCR in Jemen opgesteld in het Arabisch, met vertaling, op naam van A.M.E. voor de periode juli 2011 – september 2012 (gezondheidsraadgever), mei 2012 – 4 juni 2012 (milieucommunicatie en sociale bereidheid), 4 juni - 6 juni 2012 (communicatie en sociale netwerkentrainingscursus), oktober 2011 – augustus 2012 (solidariteit en ontwikkeling), ongedateerd (coördineren en faciliteren van het project Albasateen). De naam E. zou een roepnaam zijn volgens verzoeker;
- een kopie van een certificaat op naam van verzoeker, in het Engels en Arabisch, voor deelname aan een cursus Word van 20 uren uitgereikt op 20 mei 2005 door het “Ministry of technical education & vocational training, Aden Office”;
- kopieën van twee getuigschriften van het College voor Bestuurswetenschappen van de universiteit van Aden waaruit blijkt dat verzoeker ingeschreven was sedert het academiejaar 2003 – 2004 en een baccalaureaat in Business Administration behaalde in 2006 – 2007.

3.5. Beoordeling

3.5.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.5.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag werd geweigerd om volgende redenen:

- verzoeker heeft niet voldaan aan de medewerkingsplicht, er kan geen geloof gehecht worden aan zijn verklaringen over zijn verblijf in Jemen;
- zijn verklaringen over zijn verblijf in Jemen zijn ongeloofwaardig: verzoeker zou in Jemen verschillende jobs hebben gedaan, onder meer in de bouwsector, hij kon echter geen werven of projecten vermelden waaraan hij heeft meegewerkt. Tevens wist verzoeker niets over de rellen in A'dan omtrent de onvoldoende watervoorziening, een inwoner van A'dan zou hiervan op de hoogte zijn;
- zijn verklaringen omtrent zijn verblijf in Jemen en hoe hij dit heeft beleefd, zijn niet doorleefd: verzoeker vertelt over toeristische trekpleisters, over moskeeën, over restaurants, maar vertelt geen doorleefde zaken over zijn dagelijkse leven daar. Wanneer hem gevraagd wordt om iets te vertellen over de Somalische gemeenschap in A'dan, in Basateen, beperkt hij zich tot het vertellen over de algemene problemen van de Somalische vluchtelingen daar en dat ze een zwaar leven hebben. Verzoekers verklaringen zijn bijgevolg niet doorleefd en stroken niet met verklaringen die logischerwijs kunnen verwacht worden van iemand die daar meer dan twintig jaar zou hebben gewoond;
- verzoekers verklaringen omtrent zijn asielprocedure en bijhorende vluchtelingenstatus in Jemen bevatten feitelijke onjuistheden: of de vluchtelingenkaart jaarlijks of om de twee jaar of niet meer hernieuwd moest worden, welke kleur deze kaart had, of Somalische vluchtelingen wel of niet tussen de steden kunnen reizen, hoeveel vluchtelingenkampen er zijn, wanneer het kamp in Al-Kharaz werd opgestart;
- de neergelegde documenten wijzen hier niets aan en verzoekers Somalische nationaliteit wordt niet betwist;

- verzoeker heeft gelet op het bovenstaande niet aannemelijk gemaakt van 1992 tot 2015 in A'dan, Jemen, te hebben verbleven, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers recente herkomst uit Jemen kan evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is;
- verzoeker heeft niet de waarheid verteld over waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België, door bewust de ware toedracht in dit verband te verzwijgen, maakt hij niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoeker dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5.4. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekers nationaliteit (Somalië) niet wordt betwist. Er wordt vastgesteld dat aan verzoekers meer dan twintigjarig verblijf in Jemen in de door hem voorgehouden omstandigheden en de door hem voorgehouden duur, geen geloof kan worden gehecht.

3.5.5. Verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Jemen, van waaruit hij gevlucht zou zijn, zijn *in casu* ongeloofwaardig en ondoorleefd en bevatten enkele feitelijke onjuistheden, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt van 1992 tot 2015 in Jemen verbleven te hebben.

3.5.5.1. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat zijn kennis omtrent Jemen uitgebreid is: hij kan de moskeeën, restaurants en bekende toeristische trekpleisters vermelden, weet dat de vluchtelingen er gediscrimineerd werden, en kon zijn leefomgeving gedetailleerd beschrijven.

Na lezing van het gehoorverslag blijkt dat de bevindingen van het CGVS kunnen bijgetreden worden: verzoeker kan geen uitleg geven over zijn tewerkstelling in de bouw behalve dat hij opgebeld werd als hij nodig was, en hij dan hielp met water brengen en zware dingen verslepen. Hij kan geen enkele werf of bouwwerk noemen waaraan hij meewerkte. Verzoeker blijkt evenmin op de hoogte van de "water riots" in 2009 in A'den, hij zegt dat het in 2000 en 2002 was. Inzake A'dan geeft verzoeker de standaard toeristische trekpleisters weer, hij noemt verschillende moskeeën en twee restaurants. Hij spreekt over de wijk Basateen waar de Somalische vluchtelingen wonen en vertelt in het algemeen hoe zwaar het

leven er is voor de vluchtelingen. Voor iemand die beweert meer dan twintig jaar in Jemen gewoond te hebben, zijn dit veel algemeenheden en weinig details. Ter zitting worden stukken neergelegd waaruit zou blijken dat verzoeker naar school en naar de universiteit is geweest in A'den (zie ook punt 3.5.5.3. van dit arrest), het is dan ook zeer vreemd dat hij de ligging of zelfs maar het bestaan van deze school en universiteit niet vermeldt tijdens het gehoor bij het CGVS. Hij spreekt evenmin over zijn schoolleven of de projecten die hij voor het UNHCR zou hebben gedaan, waarvan hij ook documenten neerlegt ter zitting. Van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst of van verblijf, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

3.5.5.2. Inzake de vluchtelingenkaarten moet worden vastgesteld dat de informatie die verzoeker ter zitting neerlegt, strookt met de informatie waarvan het CGVS gebruik maakt en die zich in het administratief dossier bevindt en die vermeld wordt in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing stelt het CGVS dat zowel de oude als de nieuwe vluchtelingenkaart een groene kleur had. Verzoeker stelt hier tegenover dat hij een blauwe, groene en rode kaart had (gehoor CGVS) of een gele, witte, groene en blauwe.

Uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt (COI Focus Somalië, Somalische vluchtelingen in Jemen, 31 mei 2016) blijkt het volgende:

- in 2009 komt er een nieuwe registratiecampagne, met nieuwe identiteitsdocumenten die voor onbepaalde duur geldig blijven, groene kaarten
- tot voor 2009 waren de kaarten de volgende:
 - een groene voor Somali vluchtelingen in Aden
 - een gele voor vluchtelingen in Sana'a
 - een rode voor vluchtelingen in de kampen
- vele vluchtelingen vrezen dat de nieuwe kaart in 2009 een eerste stap naar deportatie is en registreren zich niet voor de nieuwe kaart.

Bij het verzoekschrift legt verzoeker volgende kaarten voor:

- een gele kaart zonder datumvermelding, het oordeel van de Raad hierover is dat dit kan, zoals blijkt uit de informatie van het CGVS werden voor 2009 gele kaarten gebruikt voor vluchtelingen in Sana'a
- een witte kaart uit 2010 die vermeldt dat ze tijdelijk is en dat de drager zich na zes maanden bij het registratie centrum moet aanbieden: het oordeel van de Raad is dat dit niet onverenigbaar is met de registratie sinds 2009 voor een definitieve groene kaart, het kan perfect dat een tijdelijke kaart wordt afgegeven in afwachting van een definitief document en dat deze kaart er anders uit ziet dan de definitieve kaart
- een groene kaart zonder datumvermelding: het oordeel van de Raad is dat dit ofwel een oude kaart is voor een vluchteling in Aden ofwel een nieuwe kaart van na 2009
- een blauwe kaart geldig van november 1999 tot 31 december 2001: het oordeel van de Raad is dat dit een kaart is van vijftien jaar oud en dat niet uit te sluiten is dat op dat ogenblik een ander kleur werd gebruikt.

Het voorleggen van deze kaarten bij het verzoekschrift doet geen afbreuk aan de informatie gebruikt door het CGVS.

Ter zitting legt verzoeker een brief voor van het UNHCR waarin het volgende vermeld wordt:

- in 2003 werden groene kaarten gebruikt voor stedelijke vluchtelingen en rode voor vluchtelingen in een kamp (dit strookt met de informatie van het CGVS: groene voor vluchtelingen in Aden en rode voor vluchtelingen in een kamp)
- in 2006 werden gele kaarten gebruikt voor stedelijke vluchtelingen (dit strookt met de informatie van het CGVS: gele voor vluchtelingen in Sana'a) en blauwe voor vluchtelingen in het kamp
- momenteel zijn het lichtgroene kaarten (dit strookt met de informatie van het CGVS)
- witte kaarten worden sinds 2000 afgegeven aan niet Somali-vluchtelingen in Sana'a en Aden.

Uit deze verschillende bronnen blijkt dat de informatie onderling strookt. De gele en groene kaarten die verzoeker voorlegt, zijn niet gedateerd, de witte is slechts een tijdelijke en de blauwe is een zeer oude kaart. Zowel gele als groene kaarten bestaan of hebben bestaan. Verzoekers voorbeelden van kaarten en uitleg van het UNHCR zijn niet onverenigbaar met de informatie over de kaarten die zich in het administratief dossier bevindt. Tevens werpen deze voorbeelden en uitleg geen ander licht op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen dat hij zijn kaart jaarlijks moest

hernieuwen, niet met de waarheid strookt (het is om de twee jaar). Verzoekers verklaringen dat hij vroeger naast een groene (wat correct is) ook een blauwe en een rode kaart heeft gehad, kunnen met de werkelijkheid stroken als hij het heeft over zeer oude blauwe kaarten of een blauwe kaart na 2006 voor in het kamp, en een rode kaart na 2003 voor in het kamp. In dit verband moet dan worden vastgesteld dat dit niet strookt met verzoekers verklaringen, die niet heeft vermeld dat hij in een vluchtelingenkamp heeft verbleven maar heeft vermeld dat hij een stedelijke vluchteling was die in de Basateenwijk in Aden woonde. Er dient te worden vastgesteld dat dit alles uiterst incoherent is en erop wijst dat verzoeker alleszins niet de laatste jaren in Aden, Jemen heeft gewoond.

3.5.5.3. Ten slotte moet er op worden gewezen dat de documenten die verzoeker ter zitting voorlegt als stuk 4 (diverse diploma's en getuigschriften van verzoeker uit Jemen), verzoekers ongeloofwaardigheid eerder versterken dan verminderen, en wel om volgende reden.

Uit het gehoorverslag van het CGVS, p. 11, blijkt immers dat verzoeker het volgende verklaarde over zijn genoten opleiding:

"Bent u naar school geweest?"

Nee.

Hebt u ooit iets van opleiding gevolgd?"

Nee, maar toen ik in de basis was van de UN hebben we Arabisch geleerd en niet zo veel en dat was voor oude mensen. We hebben ook Umiya geleerd, is klein beetje Arabisch met praten en schrijven, verder hebben we niks geleerd en ik ben niet naar school geweest.

Dus u kunt een beetje lezen en schrijven?"

Ja, klein beetje."

Op p. 8 verklaarde verzoeker dat hij niet kan lezen. De vraag wordt hem gesteld wat er op verzoekers identiteitskaart stond. Hij antwoordt:

"Volledige naam, geboortedatum, geboorteplaats, wie u bent, Somalisch of iets anders. Dat alleen? En dat het 1 jaar maar geldig is. Zoals ze tegen mij hebben gezegd want ik kan niet lezen."

De protection officer vraagt vervolgens: *"U zegt dat u niet kan lezen, maar zei daarnet dat u bij de VN documenten moest invullen."*

Verzoeker antwoordt: *"Ik moest niks invullen, er zijn mensen die dat doen, ik moest het gewoon zeggen."*

Volgens verzoekers eigen verklaringen is hij niet naar school geweest, kan hij Arabisch spreken en een klein beetje of niet schrijven, en kan hij het niet lezen.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de kopieën van getuigschriften en diploma's die verzoeker ter zitting voorlegt, kopieën zijn, die door hun aard makkelijk manipuleerbaar zijn. Deze kopieën dragen geen officiële stempel en kunnen door eender wie op eender welk moment zijn gemaakt.

Vervolgens wordt ook nog opgemerkt dat deze makkelijk manipuleerbare kopieën van getuigschriften en diploma's, getuigschriften betreffen in het Arabisch op naam van verzoeker (A.M.A.) voor de schooljaren 1993-1994, 1995-1996, 1997-1998, 1998-1999 van de middelbare school in Aden, Jemen, en getuigschriften van het College voor Bestuurswetenschappen van de universiteit van Aden waaruit blijkt dat verzoeker ingeschreven was sedert het academiejaar 2003 – 2004 en een baccalaureaat in Business Administration behaalde in 2006 – 2007. De gevolgde cursussen betreffen onder meer management, boekhouden, micro-economie, Arabisch, Engels, statistiek, rechtsbeginselen, handelsrecht, organisatietheorie, fundamenteel wetenschappelijk onderzoek, administratief lezen in de Engelse taal, openbare financiën.

Er dient te worden vastgesteld dat deze stukken, neergelegd ter zitting, de geloofwaardigheid van verzoeker verder onderuit halen. Ze stroken niet met verzoekers verklaringen dat hij nauwelijks kan lezen en schrijven. In het geval deze stukken geloofwaardig zouden zijn en een andere persoon zouden betreffen dan verzoeker maar met dezelfde naam (verzoekers advocaat stelde zelf dat het UNHCR melding maakte van 5 personen met verzoekers naam), kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker een foto van hemzelf op deze documenten heeft geniet en dus alleszins de intentie heeft om

zich deze diploma's en getuigschriften toe te eigenen, zodat hij niet kan zeggen dat het om een persoonsverwarring zou gaan.

Wat de kopieën van de certificaten van het UNHCR betreft op naam van A.M.E., wordt opgemerkt dat het feit dat de naam E. een roepnaam is van verzoeker, een loutere ongestaafde bewering is.

Verzoekers verklaringen zijn ongeloofwaardig, hij maakt niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk van 1992 tot in 2015 in Jemen heeft verbleven.

3.5.5.4. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus door de Franse autoriteiten aan verzoekers broer, wordt opgemerkt dat verzoeker zelf aanhaalt dat er verschillende personen bestaan met zijn (achter)naam, zodat niet geweten kan zijn of deze persoon effectief verzoekers broer is. Echter, daargelaten de vraag of deze persoon de broer is van verzoeker, wordt opgemerkt dat elke asielaanvraag individueel wordt behandeld.

3.5.5.5. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

3.5.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.5.7. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. In dit verband kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.5.8. Verzoekers Somalische nationaliteit wordt niet betwist en verzoeker betwist ook niet dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden beoordeeld ten opzichte van Somalië, Mogadishu.

Het CGVS vermeldt dat aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het CGVS onderzoekt vervolgens de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal Somalië en gebruikt hiervoor verschillende bronnen: *“UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia”* van januari 2014, *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)”* van mei 2016, de COI Focus *“Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016 met update op 6 september 2016, meegedeeld in een aanvullende nota.

Het CGVS stelt dat uit de COI Focus blijkt dat het geweld enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen in hoofdzaak gericht tegen hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen, tegen overheidsgebouwen of overheidsinstellingen, en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Het UNHCR adviseert evenwel niet om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een vorm van bescherming te bieden. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het geweldniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in zijn land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waarvan verzoeker afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen moet de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld worden.

Het CGVS stelt in dit verband het volgende:

“Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal

burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal,

brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Als gevolg van de update van 6 september 2016 geeft het CGVS een nieuw onderzoek van de veiligheidssituatie in Mogadishu, waarvan de conclusies dezelfde zijn, enkel een mortieraanval op het presidentieel paleis en mortieraanvallen op het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu worden bijkomend vermeld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van nationaliteit of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, NA / Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. / Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift de “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update 1)*” van mei 2016 en verschillende persartikels. Het document van het UNHCR werd ook gebruikt door het CGVS en in dat verband werd geconcludeerd dat “*Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn*”.

De persartikels die verzoeker voorlegt, betreffen de reeds genoemde “*complexe terreuraanslagen*” in hoofdzak gericht tegen hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen, tegen overheidsgebouwen of overheidsinstellingen, en “*doelgerichte moordaanslagen*” tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen en bevestigen bijgevolg de boordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt. Inzake de burgerslachtoffers die daarbij ook vallen, kan in navolging van hetgeen in de bestreden beslissing te lezen staat, gesteld worden dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. De persartikels die verzoeker voorlegt, zijn dan ook niet van aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de specifieke omstandigheden waarin hij zal terecht komen bij een eventuele terugkeer naar Mogadishu, meer bepaald of hij een sociaal netwerk heeft om op terug te vallen en of hij zich op de steun of bescherming van zijn clan kan beroepen, wordt opgemerkt dat verzoeker afkomstig is uit Mogadishu, waar blijkens zijn verklaringen, hij geboren is in 1979 en opgegroeid is tot in 1992. Hij beperkt zich tot de vaststelling dat het in de Somalische maatschappij onmogelijk is om te overleven indien men zich niet kan beroepen op de steun en bescherming van zijn clan.

3.5.9. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van nationaliteit een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.5.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

3.5.11. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET